

Troværdighed ere ganske overordentlig strenge. Lovens 1—15 — 1 forstaaer man paa den Maade, at, naar den Sigtede en Gang har udsagt Noget, til Protokollen, og navnlig en Tilstaaelse, saa staaer det evig fast, saa kan der ikke roffes derved, med mindre han, hvad der jo kun sjelden er Tilfældet, skulde se sig i Stand til at føre Beweis for, at Tilstaaelsen er urigtig. Jeg siger altsaa, at vor Lovgivnings Bestemmelser med Hensyn til Protokollens Betydning ere overordentlig strenge, og det er jo ganske vist af Hensyn dertil, at den ærede foregaaende Laler (Casse) den Gang sølte sig foranlediget til i det Forslag, han forelagde dette Thing, at optage saadanne Bestemmelser som dem, jeg nys nævnte. Jeg gjentager, hvad jeg tidligere i mit Foredrag har sagt, at jeg er langt fra at tro, at man ved Behandlingen af dette Lovforslag i nogen Maade skulde kunne komme til en Ordning af den kriminelle Retsspleie af den Bestaffenhed, Grundloven foreskriver, og som vi vide, at den høitærede Justitsminister anser for den rette. Men jeg tror, at det dog fortjener at tages under Overveelse, om man ikke her ved denne Leilighed skulde følge det Spor, som er anvist ved Loven af 11te Februar 1863, til hvilken dette Lovudkast forkynder sig som Tillæg, og i det Mindste komme noget ind paa at afhjælpe nogle af de mest fremtrædende Ulemper ved vort nuværende System. Jeg har tilladt mig at paapege de Tilfælde, i hvilke det stiller sig for mig saaledes, at man ogsaa ved Behandlingen af dette Lovforslag kunde komme ind paa at rette saa nogenlunde, hvad der mest bør rettes. Derksom man følger den Vej, siger jeg, saa gaar man kun frem i samme Spor, som Loven af 11te Februar 1863 har anvist os, den Lov, til hvilken dette Lovforslag forkynder sig at være et Tillæg. Det synes mig dog, at der kunde være Opfordring til ikke saaledes uden videre og uden mindste Forandring at bygge fremad paa en Basis og paa et Grundlag, som af Processkommissionen og med den af den høitærede Justitsminister er kaldet unaturlig og erkjendt at stille psykologisk umulige Fordringer til Forhørsdommeren.

Formanden (Krabbe): Medens de Betragtninger, den ærede Laler (Leth) gjorde gjældende, fandt deres logiske Afknytning til det foreliggende Lovforslag, nærer jeg dog nogen Tvivl om, at Endringsforslag angaaende alle de Forhold, han berørte, ville kunne knyttes til dette Lovforslag; thi, ihvorvel Lovforslaget betegner sig som omhandlende „Forandringer i Lov om Behandlingen af offentlige Politifager i Kjøbenhavn“ saa er dets virkelige Indhold — et Lovforslags Titel behøver jo ikke at give en aldeles speciel Betegnelse af Indholdet — kun det at forhøje Antallet af Assessorer og at give nogle Bestemmelser om Rettens Virksomhed med Hensyn til Børn. — Jeg forudskifter denne Bemærkning, idet jeg for-

øvrigt som sædvanlig siger, at, hvis der skulde fremkomme Endringsforslag til anden Behandling, maa Formandens Ret til da at afgjøre, hvor vidt de kunne stilles, være forbeholdt.

Justitsministeren (Mellemann): Jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger i Anledning af det Foredrag, som den ærede sidste Laler (Leth) holdt. Jeg skal dog først bemærke, at, hvad Titlen angaar, kan det maaske nok være, at den kunde være noget anderledes; men det hører jo i alt Fald til den Slags underordnede Ting, som vi vist med Lethed blive enige om, naar man maatte komme overens om Resten. De Bemærkninger, der ere gjorte til selve Lovforslagets Paragrafer, som de foreligge, ere ikke mange, og, saa vidt jeg ser, ikke af anden Bestaffenhed, end at man vist med Lethed maa kunne komme til Rette i saa Henseende. Det ærede Medlem udtalte nogen Tvivl, om det vilde være nok at forøge Retten med een Assessor, og om det ikke var nødvendigt at skride til en endnu større Forøgelse. Jeg mener dog, at det for Tiden vil være det Rigtigste at blive staaende ved een Assessor, og jeg tror ogsaa, at, naar de Paagjældende selv mene at kunne komme ud af det paa den Maade, vil et Forslag om at gaa videre vel neppe i det Hele taget kunne vente nogen Tilslutning i denne Sal. Hvad § 2 angaar, da blev der gjort en Bemærkning om, at man muligvis, støttende sig paa denne Paragraf, kunde ville udelukke tiltalte Børns Forældre og Børger fra at være til Stede under Undersøgelsen. Jeg skal hertil bemærke, at dette selvsagt ikke har været Hensigten. Hensigten har blot været at forandre den bestaaende Tingens Orden i den Retning, at det ikke skal være for aabne Døre, at Sagerne forhandles; og iøvrigt er det jo nu Brug, at saadanne Børns Forældre og Børger tilføres til at møde. Hele denne Betænkkelighed vil man let kunne afhjælpe ved en ringe Endring, som jeg for min Part ikke skal have Noget imod, f. Ex. ved til Paragrafen blot at tilføie et Par Ord, maaske omtrent saaledes: „Dog at Børnenes Forældre og Børger ikke kunne formenes Afgang til at være til Stede.“ Forøvrigt tror jeg nok, det er rigtigst at sige, at Debrene skulle være lukkede, og ikke at de kunne være det; thi naar man siger det Sidste, overlades det dog til Dommerens Skjøn i det enkelte Tilfælde, og jeg kan egentlig ikke se noget enkelt Tilfælde, hvor det kunde være ønskeligt, at Debrene være aabne ved Sager af den Bestaffenhed. Det foreskriver mig ikke, at man let kan tænke sig det. Naar man for Resten finder det rigtigst at gjøre den Forandring, at den Slags Sager ikke skal foretages i Publikums Nærværelse, saa ved jeg heller ikke, hvorfor man ikke skulde gjøre det til en undtagelsesfri Regel. Endelig blev der med